

Genetik Yıkıma Karşı Ekolojik Devrim

ekolojikolektifi
www.ekolojistler.org

Genetiği Değiştirilmiş Organizmalara karşı 2002 yılından beri yürüttüğümüz mücadele de yeni bir evreye girdik. Artık genetiği değiştirilmiş organizmalar konusunda kamuoyunda genel bir duyarlılık olduğu gibi konunun tarafları ve özneleri de ortaya çıktı. Ancak hala ortaya çıkmayan bir şey var, kapitalist yıkımın mağdurlarının ekolojik devrimin özneleri haline getiremedik. Bu konuda ikameci bir politika izlememize karşın, kimi zaman mücadelenin yürütülüş biçimi ve mücadelenin öznesi olmaya soyunanlar mücadelenin önündeki en büyük engel haline gelebiliyor. Şimdi bu uğraktaki sıkıntıyı aşmak için yeni bir süreç tarif etmek zorundayız.

Bu süreçte kent kökenli bir mücadele pratiği içinde büyümüş tüketici ve ekoloji hareketlerinin deneyimlerini zenginleştirirken diğer yandan da köylü taban hareketinin giderek yoğunlaşan pratiklerini harmanlayabilecek bir pratik inşa edebilmek gerekiyor. Bunu sağlarken de toplumsal yığınağı kır ve kent emekçilerinin mücadele birliği üzerinden şekillendirmeyi becerebilmeliyiz. Bugün dünden daha fazla ihtiyaç duyduğumuz şey taban hareketlerinin politikleşmesini sağlamak ve benzer sorun yaşayanlar arasında bir bakışım sağlayabilmek. Bu mesafeyi daraltabilecek politik malzemeyi AKP hükümeti yeterince sağlıyor. Bir yandan gıda egemenliğini yitirmiş ve yediği-yiyemediği gıdaların güvenliği üzerinde tereddüt yaşayan kentli yoksullar ile ürettiği ürünü üzerinde denetimi elinden alınmış tarım ve hayvancılık sektörünün emekçilerini karşısına almak pahasına kapitalist tarım tekellerini kollayan AKP iktidarını bu son dönemde sallamak ve alaşağı etmek gerekiyor.

Bu süreçte mücadelenin salon etkinliklerinden ve toplantılarından çıkartılıp emekçilerle buluşabileceği kanallarda inşa edilmesi gerekiyor. Bu olanağı değerlendirmeyen ve yaratamayan bir ekoloji hareketi veya GDO karşıtı hareket eninde sonunda mücadelenin önünde en büyük engel olacaktır. Kendilerine biçtikleri bilirkişi sıfatlarıyla kıymeti kendinden menkul mücadeleleri orta sınıf ideolojilerini yeniden üretmekten başka hiçbir işe yaramayacaktır.

Tohumcuk Yasası'nın meclise geldiği günlerde düzenlediğimiz sokak etkinliklerini içinden geçtiğimiz bu süreçte daha sık ve güncel bir şekilde hafızalarımızda ve yaşamlarımızda gündeme getirmek gerekiyor.

Bandırma Limanı'ndan Türkiye'ye giriş yapan gemiden çıkan GDO'lu mısırlar karşısında idarenin takındığı tavrın salt hukuk mücadelesi ve basın açıklamalarıyla aşılacağı ortadadır. Cargill'in tarım arazileri üzerine konduğu ve yasa dışı hale gelen fabrikasının kapatılması-kapatılması sürecinde hukukun bir sınırı olduğunu gördük. Bu sorunların gerçek bir halk sorunu olduğunu daha yoğun bir şekilde dillendirmek gerekiyor. Bunu sağlayabilmek için de kompartımanlara bölünmüş toplumsal mücadele arenasında, tohum, toprak, su ve hava mücadelesinin hürriyet, eşitlik ve kardeşlik mücadelesi olduğunu göstermemiz gerekiyor.

Türkiye'nin ikinci özelleştirme dalgasının içinden geçtiği bu dönemde, sermayenin gözünü dünden daha fazla tohuma, toprağa ve havaya yönlendireceği açıktır. Devlet, elindeki kamu mülklerini çıkarttıktan sonra tohumu-toprağı ve onlardan elde edilen ve yaşamlarımızın atar damarı olan gıdayı mülkiyet konusu haline getirerek özel

Yayına Hazırlayan: EKOLOJİ KOLEKTİFİ
2009 Haziran

EKOLOJİ KOLEKTİFİ
PK 374 Yenisehir/ ANKARA
İnkılap Sok. 26/4 Kızılay/ ANKARA
Tel: +90.312.425 77 63
Faks: +90.312.425 77 64
www.ekolojistler.org

sektörün yatırım yapacağı karlı bir birikim alanı haline getiriyor. Diğer yandan da artan nüfusu gıda üzerinde bir baskı olarak kurgulayarak ülkenin gdolu ürünlere mahkum olduğu yönünde yoğun propagandasına devam ediyor. Tarım toprakları plansızlaştırılan, verimsizleştirilen ve artık haline getirilen Türkiye'de sermaye kendi sonunu hazırladığı gibi ülkenin de sonunu hazırlamaktadır. Bu süreçte biyoteknoloji uygulamalarına hız veren sermaye, sonuçlarını öngöremediği belirsizlikleri yaşamalarımıza havale ederken, dolar ve kur hesaplarına endeksledikleri bir yaşamı bizlere dayatıyor.

Bu dayatmanın sonucunun genetik bir yıkım olacağı ortadadır. Bu yıkım uygarlığımızı tehdit etmektedir. Şimdi, kapitalist yıkımın mağdurları olan bizleri ekolojik bir devrimin öznesi olma zorunluluğu beklemektedir. Bu zorunluluk öznelere ilk kez ve en ciddi şekilde AKP hükümeti ile her düzeyde hesaplaşarak açığa çıkartacaktır. ABD-AB-AKP üçlüsünün dayattığı kapitalist yıkımı ters yüz edecek olan kır ve kent emekçilerinin devrimci mücadelesi olacaktır. Şimdi nisan ayında gdolu mısırını Türkiye'ye boşaltan geminin ardından mayıs ayında gdolu hububat yüklü bir gemi daha geliyor. Bandırma limanına yaklaşacak olan ikinci gemiye tıpkı altıncı filoya dediğimiz gibi, defol demek tarihsel sorumluluğumuzdur.

Bu sefer açlık, ölüm ve düşmanlık getiren bu gemiyi seyretmeyeceğiz, direneceğiz.

Ekoloji Kolektifi

Gıda Bitti Kriz Verelim (Elif BOZKURT)

30 yıldır ilk kez aynı anda pek çok yerde gıda yüzünden protestolar patlak veriyor" şeklinde verildi haberler dünya basınında. Adı Dünya Gıda Krizi olarak konuldu. Bir ucu Haiti'de diğer ucu Mısır'da patlak veren ve muhtemeldir ki diğer pek çok ülkeye de sıçrayacak/sıçrayan krizin dünya çapında yaşandığı bir gerçek olarak su yüzüne çıktı. Ancak gıda krizinin dünyanın krizi olduğunu söylemek de o derece yanlış. Bu krizin kaynağı ne? Aç olanlar kim? sorularına vereceğimiz yanıtlar bize krizin sorumlusunu da mağdurunu da çözümünü de gösteriyor.

Küreselleştiremedikleri

Yaşadığımız yaklaşık son otuz yıllık süreç "sermayenin sınırsız tahakkümünü tüm dünyada hayata geçirmeye dönük bir saldırı" ile geçmekte. Sistemin kendi içerisinde bu saldırıya süslü kılıfı ise küreselleşme terimi ile yerini buldu. Geçici bir süre kaybedenler olabileceğini lütfedercesine kabullenmekle beraber uzun vadede sistemin dünya çapında kazan-kazan şeklinde bir raya oturacağı ve toplam bir ilerlemenin gerçekleşeceği palavrasıydı burjuva ideologlarının pompaladıkları. Deniz bitti, kara görüldü; dünyanın bir ucunda birileri obeziteyle savaşıyorsa diğerleri açlıkla savaşıyor; birileri otomobillerinin benzinini gıda hammadesiyle doldurmakla meşgulse birileri mutlaka midesini dolduramamakla meşguldür. Gıda fiyatlarının kontrolünün ipi şirketlere geçmişse; sokakta birileri mutlaka bağırıyorsa başlamıştır: açlığa son diyerek. Tüm dünyanın "ilerleyeceği"ne inanıyordunuz da yolun sonuna gelindiğine mi şaşırıyorsunuz?

Emperyalizmin olmazsa olmaz saldırgan yüzünü saklamak gereği saldırı fikrinin karşısında direnme fikrini de geliştireceği endişesiydi. Endişelerinin ne kadar haklı dayanaklara sahip olduğu saklasalar da ortaya çıkan direnişlerle ortaya çıkıyor. Mısır'da ekme fiyatlarına gelen zam ardından genel grev çağrıları yapıldı. Haiti'de açlığa isyan kitleleri sokağa taşdı. Somali'de tüccarların eski kağıt paralarla alışveriş yapmak isteyenlere gıda ürünleri satmaması üzerine öfkelenerek gösteri düzenleyen yüzlerce kişi, tüccarlara saldırırken bir göstericinin vurularak öldürüldüğü bildirildi. Gıda fiyatlarının yüksekliği nedeniyle aç kalmaktan yakından göstericiler eylemlerine, bu paralar kabul edilinceye kadar devam edeceklerini söylediler. Madalyonun diğer tarafındakiler çocuklarında küçük yaşlarda ortaya çıkan obeziteyle nasıl savaşıyorlar tartışıyorlar. BM'ye bağlı Dünya Gıda Programı'ndan Josette Sheeran "Bu (gıda krizi), sessiz bir tsunami" diyor. Bir İngiliz gazetesinin ekonomi editörü gıda krizi ve biyoyakıt üretimi arasındaki ilişkiden bahsederken "we drive they starve" diyor. Ve çözüm önerilerini hep bir ağızdan fısıldıyorlar: "Krizden en çok etkilenen ülkelerdeki zorluklara karşı atılacak ilk adım, dünyanın emniyet ağındaki delikleri onarmak." Pardon, hangi delik? "you drive we starve"

Gıda Krizi Dedikleri

Dünya çapında gıda hammaddelerindeki artışın sebeplerini birkaç maddede sıralamak mümkün. Son dönemde yükselen petrol fiyatları tarımsal üretimin maliyetlerine yansdı. Küresel ısınmanın ve kuraklığın üretim üzerinde olumsuz etkileri görülmeye başlandı. Sebepler arasında bunları ön planda sunanlar açısından çözüm de yine tek yönlü olarak sistemin içindeki deliğin nasıl onarılabileceğine dair önerilerden oluşuyor. Korkut Boratav bu cephenin öncülerini şöyle sınıflıyor: "ideolojik bakımdan bu insanların kafaları piyasacı kapitalizmin ana çözümlerine o kadar angaje olmuştur ki başka türlü düşünceleri mümkün değil. O yüzden getirecekleri çözüm mesela açlığın arkasında yatan en temel etkenlerden biri olan suyun ticarileşmesi olacaktır. Köylüler için 'toprak piyasalarını yabancı sermayeye açın, büyük şirketler gelip yatırım yapsın' modelleri gelecektir...ikiyüzlülükle kendi günahlarını saklamaya çalışıyorlar."

ürünleri yasaklamak yerine kontrollü olarak serbest bırakmayı ilke edinmiştir. Kontrolün nasıl ve ne şartlarda yapılacağı konusunda belirsizlik ve derin kuşku lar mevcuttur.

Bahsi geçen yasanın 2004 de çıkarılması hedeflenirken, yasa tasarısındaki bir çok maddeye yapılan itirazlar Tarım ve Köyişleri Bakanlığını zora sokmuş 2006 nın sonlarına yaklaştığımız halde konuyla ilgili çalışmalar askıda kalmıştır. Muhtemelen bu günlerde TBMM nde görüşülmekte olan ve tamamiyle Tohum Endüstrisi Şirketleri tarafından hazırlanan "Tohumculuk Yasa Tasarısı" bu yasanın da akibetini belirleyecektir. Biyogüvenlik yasa tasarısı ülkemizin biyolojik zenginliğini koruyamayacağı gibi, toplumsal besin ihtiyacımızın karşılanmasında GDO'lara mahkûm bırakılmamızın da yolunu açacaktır.

Tohumculuk Yasası ise tohum işinin tamamiyle özel sektöre devrini amaçlayan ,hatta içinde GDO'lara yeşil ışık yakan fakat daha sonra toplumsal muhalefet nedeniyle bu maddenin bakanlık tarafından geri çekildiği, çok uluslu tohum tekellerinin çıkarlarına hizmet edeceği endişesi taşıdığımız bir yasadır.Çünkü Tasarının hazırlanmasında en büyük katkıyı veren Türkiye Tohum Endüstrisi Derneği TÜRKTED 'in üyelerinin % 10 u Monsanto, Syngenta, Bayer, Pioneer, Aventis , Limagrain gibi uluslararası tohum piyasasının hemen hemen tamamını ellerinde tutan tohum şirketleridir. Bunların bir çoğu tarımsal biyoteknoloji ile GDO'lu tohum ekimlerini küresel boyutta 90 milyon hektarlara çıkarmış olan, yıllık tohum satış ciroları 100 milyar dolar olan şirketlerdir.

Bu şirketler, patentli GDO'lu tohumları da dahil olmak üzere dünya ölçeğinde 3 milyarlık çiftçi- köylü nüfusunun kendi tohumuyla ekim yapmasını engellemiş ,çalıştığı tarlasında köyünde bir köle haline dönüşmesini sağlamış olan tekellerdir.

İşte bütün bu nedenlerden dolayı GDO'ya ve Biyoteknolojik Endüstriyel Tarıma Hayır diyoruz.

yoksulların gıda ürünlerine ulaşma olanağı azalmış, çiftçiler kendi toprakları üzerinde köle durumuna düşürülmüştür.

Üretimdeki muazzam artışa karşılık, toplumsal zenginliğin eşit ve adil olmayan bölüşümü ve bu zenginliğin üretim tarzı, doğanın ve toplumların varlık koşullarını ortadan kaldıracak bir düzeye erişmiştir.

Kapitalist üretim ve tüketim tarzı, açlığın ve işsizliğin kol gezdiği bir dünya yarattığı gibi, yarattığı zenginliği de geçim araçlarımızın sahibi olan toplumsal sınıfın egemenliği ve kontrol altına sokmuştur. Bu toplumsal sınıf, egemenliği altındaki bilim ve teknolojiyi, yaşadığımız eşitsizliği ve adaletsizliği yeniden üretecek ve kendi konumlarını daha da güçlendirecek biçimde kullanmaktadır.

Endüstriyel tarım ve gıda sistemin sürdürülebilmesi için kâr oranlarını sürekli arttırma zorunluluğu, teknolojik ve bilimsel buluşları da bu sisteme uygun kullanmayı zorunlu kılmaktadır. Zira bilimsel ve teknolojik tüm gelişmeler, var olduğu üretim tarzının karakteristik özelliklerini taşır. Dünyada açlığa çözüm bulma propagandasıyla endüstriyalist-kapitalist tarımın içine sokulan biyoteknolojik gelişmeler de bugün daha fazla emek ve toprak sömürsü, yani kâr için tasarlanmıştır. Dolayısıyla biyoteknolojik çalışmaların bir türevi olan "Genetiği Değiştirilmiş Organizmalar" ve bunun yarattığı endüstri de daha fazla kâr elde etmek isteyen tekellere hizmet etmektedir.

Bu endüstrinin ürünü olan tarım ilaçları ve tohumlar çiftçileri geri dönülmez bir biçimde topraklarından koparmakta, biyolojik çeşitliliği ortadan kaldırmakta ve toprakla, üretici emeğin sahibi çiftçinin on binlerce yıllık organik ilişkisinde onarılamaz zararlara yol açmaktadır.

Yanlış tarımsal politikalarla kendi ihtiyaçlarını eşit ve adil bir biçimde karşılamaktan yoksun, plansız ve üretimsiz bırakılan ülkemiz tarımının, GDO tekellerine direnme gücü çok sınırlıdır.

Bu tekeller, kârlarını akıttıkları ülkelerin (Amerika vb.) yönlendirdiği uluslararası kuruluşlar (DB, AB, DTÖ, IMF vb.) aracılığıyla, yoksul halkları ve ülkeleri borçlandırarak ve onların tarımsal politikalarını plansızlığa, denetimsizliğe, üretimsizliğe tabi kılarak kendi ürünlerine pazar yaratmaktadır.

Bununla birlikte, gen kaynaklarımızı patentleyerek yaşam üzerindeki tüm haklarımızı ellerimizden alan tekeller, toplumun ve doğanın evrimine kâr amaçlı müdahalelerde bulunarak, geleceğimizi denetlemenin araçlarını da yaratmaktadır.

"İnsan sağlığına bir zararı belirlenmediği" yönündeki bilimsel bir belirsizliğe dayanarak kendine meşruiyet zemini yaratan GDO tekelleri, bu ürünlerin sağlığımıza zararlı olmadığına dair üzerlerine düşen ispat külfetini de dünya halklarının üzerine yığılmaktadır.

Bu doğrultuda hazırlanan uluslararası yasal mevzuat, dünya halklarının eşit ve sağlıklı besin hakkını korumaktan çok, uluslararası tekellerin çıkarlarını korumaktadır. "Biyolojik Çeşitlilik Sözleşmesinin" eki niteliğinde olan "Cartagena Protokolü" ve onun Türkiye mevzuatındaki karşılığı olan "Ulusal Biyogüvenlik Yasa Tasarısı" rekabet edilebilir pazar yaratma kaygısıyla hazırlandığından, GDO'lu üretimi ve

Sayıldıkları sebeplerin her biri gerçek olmakla beraber bunların da ardındaki nedenlerin es geçilerek sunuluyor olması ve yaşanan krizin esas nedenlerinin yok sayılması ya da dahası bazen çözüm olarak sunulması bu ikiyüzlülüğün açık kanıtları.

Oysa dünya halklarını patlama noktasına getiren açlığın temel nedenleri başka. Bundan önceki dönemde tarıma destek politikaları uygulamaları hemen hemen her ülkede uygulanır, küçük köylünün tarımsal üretimi sınırlı da olsa bu yolla korunurken geçtiğimiz son otuz yıllık süreçte IMF ve Dünya Bankası'nın gelişmekte olan ülkelerde (ABD'de ve AB ülkelerinde bu destekler artarak sürdü) sistematik olarak uyguladığı uyum programları sonucunda bu ülkelerin üreticileri açısından rekabet etme, yaşama şansı da ortadan kaldırıldı. Gıda üzerindeki hakimiyetin birkaç çokuluslu şirketin eline geçmesi gıda fiyatları üzerinde bu şirketlerin istekleri doğrultusunda arzla oynayarak fiyatları da etkileyebileceği noktaya geldi. Öte yandan, gıda krizi için aranan hayali sorumlu olarak küresel ısınma ve etkileri belirlendi. Dünyanın ekolojik olarak sürdürülemez noktaya geldiği gerçeği bir kenara atıldığında, bu gerçeğin temelinde sistemin ve getirdiği tüketim kültürünün yattığı, ABD ve benzeri büyük devletlerin sera gazı salımında başı çektiği gerçeklerine gözler kapatıldığında çözüm bulundu; biyoyakıtlar. Hem de bu öyle bir çözüm ki yakıta bağımlılık azalsın diye değil, petrole olan bağımlılık azalsın diye. Hem de öyle bir çözüm ki bu, Birleşmiş Milletler, 232 kilo mısırdan 50 litrelik bir depo benzin çıktığını, bunun bir çocuğun bir yıllık beslenmesine karşılık düştüğünü hesaplamış. Birilerinin otomobillerine binmeye devam edebilmesi için birilerinin ölmesi pahasına alın size çözüm. "kanlı elmas ve kanlı petrol dönemlerinden sonra kanlı gıda" dönemi kapımızda.

Kapitalizm dediğin bir yamalı bohça

Tüm dünyada takriben 850 milyon günde bir doların altı gelirle yaşamakta. İyimser bir tahminle gıda maliyetleri yüzde 20 artarsa (bazı yerlerde artış şimdiden bundan çok daha fazla), 100 milyon kişi daha bu seviyeye, yani mutlak yoksulluk sınırının altına inebilir deniliyor dünya bankasında.

Kapatmaya çalıştıkları delik hızla büyüyor. Biyoyakıt üretimini desteklerken diğer yandan Birleşmiş Milletlerin Dünya Gıda programı için kaç para lazım hesaplarını yapıyor ekonomi sayfalarının editörleri. 500 milyar dolar hibe etsemiz 'büyük' devletler, belki bir nebze ferahlatırlarmış süregelen gıda krizi. Wall Street çalışanlarına da zamanında maaşlarını ödesek de mi tükettiresek ödemesek de mi sürdürürsek diye tartışıyorlardı değil mi? Utanmadan devamını da getiriyorlar neden sorunun büyük olduğu konusundaki fikirlerinin. Önceden açık denildiğinde gazetelere yansıyan, savaş veya kargaşa nedeniyle hasadın yapılamamasından falan, tepkisiz gözleriyle ve şişmiş göbekleriyle objektife bakan insanlar gelirmiş akla. Ama şimdi durum farklıymış. "Gıda fiyatlarındaki yükseliş dalgası tüm dünyaya yayılıyor ve ayaklanmalar başlatıp hükümetleri sallıyor. 30 yıldır ilk defa aynı anda pek çok yerde gıda yüzünden protestolar patlar vermekte." Tepkisiz gözler sokağa mı dökülmeye başladı ne?

Evrensel Gazetesi'nin 15.05.2008 tarihli haberinde "Senegal Cumhurbaşkanı Abdulaye Vade, Birleşmiş Milletler (BM) Gıda ve Tarım Örgütü'nün (FAO) "para ziyanlığı" olarak niteleyerek "ıskartaya çıkarılmasını" istedi. Afrika'nın yoksul ülkelerinden Senegal'in Cumhurbaşkanı Abdulaye Vade, Birleşmiş Milletler (BM) Gıda ve Tarım Örgütü'nün (FAO) "para ziyanlığı" olarak niteleyerek "ıskartaya çıkarılmasını" istedi. Senegal liderinin bu açıklaması, BM'nin artan gıda fiyatlarını kontrol altına alma amaçlı acil durum planı açıklamasından birkaç gün sonra geldi. Cumhurbaşkanı Vade, artan gıda fiyatlarından, BM Gıda ve Tarım Örgütü'nün kendisinin de geniş ölçüde sorumlu olduğunu söyledi. Vade, geçmişte bu örgütün Roma yerine, gıda sıkıntısından en fazla etkilenen kıta olan Afrika'daki bir ülkeye taşınması yönünde kampanya yürüttüğünü; ancak şimdi daha da ileri giderek, bu örgütün feshedilmesi çağrısında bulunacağını söyledi."

Köylülerin uluslararası örgütü olan Via Campesina son eylem çağrısında "Dünya gıda zincirini denetlemek isteyen çokuluslu tarım şirketlerinin hedefi, tüm dünyayı doyuran köylüleri ve aile tarımı yapan çiftçileri ortadan kaldırmak, köylü tarımını yok etmek, tarımı şirketleştirmek ve artan gıda fiyatlarıyla daha çok sömürmek. Bu sorun yalnızca çiftçilerin ve köylülerin değil bilakis şehirde yaşayanların, yani dünya gıda krizi nedeniyle aç kalacaklar listesinin ilk sırasında yer alanların sorunudur." diyor.

Tok açın halinden anlamıyor. Yaşanan bu krizin kapitalizmin içindeki delik olduğu doğru elbette; kara delik. Buna karşı duracaklar için de kapitalizmi hedef tahtasına koymanın dışında kısa vadeli tedbirlere, sadakalara karnı tok görünüyor. Sermaye gıda bitti, kriz verelim diyor; ama yemezler...Üstü kalsın..

Süper yabancı otların yaratılması ekoloji ve biyoçeşitlilik üzerindeki başka bir tehlikedir. Geçtiğimiz yıllara kadar GDOlu kültür bitkilerinden yabancı akrabalarına gen kaçımasının mümkün olmadığını söyleyenler geçen sene İngilterede GDOlu Kolzadan yabancı akrabası olan Yabancı Hardala gen geçişinin ispatlanması karşısında şaşırıp kalmışlardır.

Yabancı hardal İngiltere ve kıta Avrupasında yağlık kolza üretimi yapılan yerlerde bolca mevcuttur (aynı zamanda yabancı hardal kültür bitkileri için istenmeyen bir "yabancı ot" tur.) Bu araştırma sonuçları aynı zamanda GDOlu ve GDOsuz bitkilerin birlikte bulunma-ekilme (co existence) ve ekim mesafelerinin yeterliliği yada yetersizliği tartışmalarında kafa karıştırıcı bir rol oynayacaktır.Zira ekimi yapılan yağlık kolzanın, tarımın en önemli yabancı otlarından olan yabancı hardal ile birlikteliğini önlemenin imkanı yoktur.Dolayısıyla yağlık kolzanın Avrupada ticari anlamda üretimine izin verilmesi halinde ,çok kısa süre içinde Glufosinate ammonium içerikli ot ilacına dayanıklı, yani ot ilacı atıldığı halde ölmeyen, süper yabancı otlar türeyecektir. Böylece çiftçiler yabancı otları öldürmek için daha fazla yada daha kuvvetli herbisitler kullanacaklar ve ekolojik yıkımı hızlandıracaklardır.

Bunun canlı örneği 10 yıldır ticari yağlık kolzanın üretildiği Kanada'da yaşanmış, 3 çeşit herbisite dayanıklılık kazanmış kolza yabancı otları geliştirmiştir.

Bazı ülkelerde transgenik ürünlerin ekilmesi için ormanların yok edilmesi süreci yaşanmaktadır.Brezilya ve Arjantin'deki yağmur ormanları GDOlu soya ve kanola ekimleri için katledilmeye başlamıştır. Biyodizel üretimi için hedeflenen kanola üretimleri için binlerce hektar alan gerekmekte olup , ormanlar bu amaca yönelik olarak tahrip edilmektedir.

GDO'lu tarım, kendi haricindeki tarım şekillerini yok sayan totaliter bir teknik olup Ekolojik-Organik Tarımın baş düşmanıdır.Ülkemizde ve dünyada alternatif bir tarım şekli olarak ortaya çıkan ama aslında ekoloji ve insana dost hakim tarım sistemi olması gereken organik-ekolojik tarımın yayılması GDOlu ekimler ile engellenmektedir.

Su ve hava gibi Güvenli Gıda da , insanların temel bir hakkıdır.İnsanlar kendi gıdalarını özgürce seçebilmelidirler.GDO'lu Gıda , insanların seçme hakkına, yemek kültürümüze saldırı demektir.

GDOlar sayesinde canlılar üzerinde yapılan değişiklikler; canlı sağlığı, biyolojik çeşitlilik, ekolojik dengelerin bozulması, ekonomik bağımlılık ve canlıların yaşam hakkının elinden alınması gibi konular açısından çok önemli tehdit ve riskler taşıdığı için GDO'ya Hayır diyoruz.

Türkiye'de ve dünyada milyonlarca insan topraklarından koparılmış, kendi geçim araçlarını yitirmiş ve sağlıklı besin ihtiyacını karşılamaktan mahrum bırakılmıştır. Topraklarında tarımla uğraşan çiftçiler ise ihracata dayalı endüstriyel tarımsal üretimin pazar koşullarında rekabet güçlerini kaybetmiş ve kendi toprakları üzerinde denetimlerini yitirmiş, büyük tarım ve ilaç tekellerinin ürün ve pazar denetimi altında yoksullaşmışlardır. Tarımsal üretim endüstriyelleştikçe, toprak giderek yoksullaşmış,

GDO'ların Tarımsal Etkileri (Arca ATAY)

2004 itibariyle 80 milyon hektar ,2005 sonunda 90 milyon hektara yaklaşan GDOLu ekimlerin 2010 yılında 150 milyon hektara ulaştırılması hedefleniyor.Şu an küçüküklü büyüklü alanlarda 17 ülkede üretimi yapılan GDOLu ürünlerin 30 ülkeye yayılması planlanıyor.150 milyon hektar demek Dünya ekilebilir tarım arazilerinin tam olarak yarısı demektir.

GDOLu tohum pazarının büyük bir kısmına Monsanto sahiptir.Dünyada ekimi yapılan GDOLu Soyanın % 92 si , GDOLu Mısırın % 97 si, GDOLu Pamuğun % 63 ü,GDOLu Kanolanın % 59 u Monsanto'ya aittir.

Uluslararası tarımsal biyoteknoloji şirketlerinin tohum pazarından hedefledikleri 200 milyar dolarlık bir cirodur.

GDOLu tohumlara GDOLu bitkilere hiçbir zaman ihtiyaç duyulmadı, ihtiyaç olduğu şeklindeki propaganda ile dünya tarımının resmi otoritesi olan FAO başta olmak üzere bir çok ülke hükümetinin de buna inanması sağlandı.Çünkü lobi çok güçlüydü çünkü lobi tamamen ABD hükümetinin desteğini almıştı.Onun içindir ki ABD inin resmi organlar EPA ve FDA in çeşitli uzmanları Monsanto'nun çeşitli şirketlerinde çeşitli görevlere getirildiler, savcılardan üniversite profesörlerine kadar bir çok önemli kişi Monsanto da çalışmakta veya Monsanto'da çalışırken devletin yönetim kadrolarında yer almaktalar.

Transgenik Bir Bitki Transgenik Olmayı da Etkiler

Polenler sınır ve mesafe tanımazlar ,gen bulaşması olmaktadır.Gen bulaşması GDOLu ürünün konvansiyonel yada organik ürüne bulaşmasının ötesinde bitkinin yabancı akrabalarına da olabilmektedir.

Yerli gen kaynaklarının bu şekilde zaman içinde yok olması sözkonusudur.

Haşereler transgenik bitkilerin ürettikleri toksinlere karşı direnç geliştirebilirler bu da daha fazla pestisit kullanımını gerekli kılmaktadır.Yani dünyayı ürettikleri tarım kimyasallarıyla zehirleyenler daha sonra "ekoloji kirlendi, toprak, hava, insanlar ve diğer canlıların hayatları risk altındadır" söylemlerine "daha az ilaç kullanarak tarım yapmak ve yüksek ürün almak mümkündür" söylemlerini ekleyerek bunun da ancak GDOLu ürünler ile sağlanabileceğine dünyayı inandırmaya çalıştılar.

Hedeflenmeyen organizmaya zararlı etkiye bulunabilirler,bu nedenle faydalı böcekler ve mikroorganizmaların yok edilmesi, türlerin azalması sözkonusu olacaktır.

Kimyasallara olan bağımlılığın artması ;Gerek insektisit (böcek öldürücüler) gerekse herbisitlerin (ot öldürücüler) daha yoğun kullanımı sözkonusu olmuştur. Yukarıda ifade ettiğim gibi uluslar arası tarımsal biyoteknoloji şirketlerinin yalanları bir bir ortaya çıkmaktadır..

Biyogüvenlik Hemen Şimdi (Ilgın ÖZKAYA - Fevzi ÖZLÜER)

Biyogüvenlik yasası neyin güvenliğini sağlayacak? Uluslararası düzenlemeler biyogüvenlik konusunda ne kadar koruyucu? AB'de ilgili düzenlemeler hangi yönde? 2008 yılının nisan ayında pek çok kitle örgütünün birlikte başlattığı 'Biyogüvenlik Hemen Şimdi !' kampanyası bu ve bunlara benzer cevaplanmayı bekleyen pek çok sorudan doğdu...

Sorularımıza aradığımız cevaplarla birlikte iddialarımızı ve tespitlerimizi de yeşertiyoruz:

? Son yıllarda Türkiye'nin doğa koruma konusunda kanunlaştırma faaliyetini hızlandırdığı bir gerçek. Ancak hazırlanan düzenlemelerin derleme niteliği taşıması pek çok sorunu da beraberinde getiriyor. Alt yapı eksiklikleri, teşkilatın oluşturulması sürecinde yaşanan yavaşlıklar, donanımlı personelime eğitime ilişkin sorunlar hazırlanan kanunların yaşama geçirilmesini imkânsız kılarken, derleme kanunlar mevzuatta birbiriyle çelişen düzenlemelerle karşılaşmamıza neden oluyor.

? Tohumculuk hakkında kanun, tohumları ilk elinden yani çiftçinin, üreticinin ellerinden koparma noktasına getirecek bir düzenlemeyle doğuyor ve çiftçinin tohumluk ayırma hakkını ortadan kaldırıyor.

? Seksenli yıllarla birlikte süre gelen tarımın kapitalistleştirilmesi ve liberalleştirilmesi politikaları, yaklaşık 30 senelik macerası sonunda, Türkiye'nin gıda ve yem üzerindeki denetimini yitirme tehlikesi ile karşı karşıya kalmasına ve gıda egemenliğinin yitirilmesi sorunu son yılların en can yakıcı sorunlardan biri olmasına neden oldu. Türkiye açıklıkla terbiye edilen bir ülke halini alma yolunu yarılamaş durumda...

? Kırın ve kentın parçalanması, üretimsizlik, plansızlık ve sömürgeleştirilme tohum-gıda zincirinin kopmasına neden oldu.

? Başta çocuk yetiştiren aileler olmak üzere halkın büyük çoğunluğu nasıl beslenmesi gerektiği konusunda tedirgin ancak bilgi edinecek doğru kaynaklardan uzak ve haklarından habersiz.

Bu kapsamlı sorunların tek bir yasa ile çözümlenmesinin mümkün olmadığını ve sorunun yalnızca biyogüvenlik ile ilgili yasanın olmayışına bağlamanın indirgemeci bir yaklaşım olacağını biliyor ve kabul ediyoruz. Ancak Türkiye'nin 2004 yılında Biyolojik Çeşitlilik Sözleşmesi'nin eki niteliğinde olan Cartagena Biyogüvenlik Protokolünü kabul ettiği günden bu yana Ulusal Biyogüvenlik Yasasını hazırladığını iddia edip bir sonuca bağlamıyor olması konuyla ilgili çabaların ve samimiyetin sorgulanmasını gerektiriyor.

Biz bu uzun yıllar sonunda, 'Biyogüvenliğimiz' ne durumda diye soruyoruz:

! 2000 yılında DPT Biyogüvenlik raporu hazırlanıyor. Ama ne yazık ki 1998 yılında Tarım Bakanlığı tarafından yürürlüğe giren 'Alan Denemeleri Hakkında Talimata' göre

Türkiye'de GDO alan denemesi yapılmaya başlanıyor. Üstelik Bakanlık da bu bilgiyi saklamıyor.

! Geçen yıl Ekoloji Kolektifi, Bandırma limanından gelen mısırları analiz ettiriyor ve mısırlar GDO 'lu çıkıyor. Ancak hükümet, bu gerçekleri duymuyor, görmüyor. Zaten şirketler de ürünlerinde GDO kullanıp kullanmadığını açıklamıyor; açıklamaları konusunda yasal zorunluluklara tabi tutulmuyor.

! Tohumlarda da bir kontrol bulunmuyor. Yurt dışına pek çok tür kaçırılıyor. Bu konuda tam bir denetim yok. Biyoloji varlıklarının envanterinin oluşturulması, koruma ve kullanma dengesinin sağlanması konusunda yeterli bir bütçe yok.

Bunca soruna karşın hazırlanan Biyogüvenlik Yasa Tasarısı Taslağı sorunlara cevap olmaktan uzak, üstelik geleceğimizi karanlığa sürükleyecek bir içeriğe sahip olarak karşımıza çıkıyor. Tüm dünyada risk kavramının içinde düzenlenen genetiği değiştirilmiş organizmaların, yaşama bir zarar vermediği ispatlanıncaya kadar üretimini ve tüketimini engelleyecek bir düzenlemeye tabi tutulmalarını beklerken; taraf olduğumuz uluslararası sözleşmelerin bahane edildiğini ve beklentilerimizin ayağına büyük bir taş bağlanmış, derin bir gölün dibindeki yosunlar arasında olduğunu görüyoruz.

Türkiye'nin, biyogüvenlik konusunda resmi düzeyde taraf olduğu sistem, Birleşmiş Milletler'in de kabul ettiği ve aynı zamanda Cartagena Biyogüvenlik Protokolü'nün de temelini oluşturan denetimli serbestlik sistemidir. Protokol her ne kadar ihtiyatilik ilkesine gönderme yapmış olsa da, aslında düzenlenen denetimli serbestlik mekanizması içinde eriyip giden ve yumuşatılmış bir ihtiyatilik ilkesi olmuştur.

GDO 'ların risklerini göz önünde bulundurarak, tarımsal sistemlerde GDO yasağına dayalı bir biyogüvenlik sistemi kurmasının önünde ulusal veya uluslar arası bir engel bulunmadığını bilmek gerekir. İhtiyatilik ilkesinin ekseninde, GDO' ların yasaklanmasına dayalı bir biyogüvenlik sistemi pek ala mümkündür.

Çevre ve insan sağlığını riske sokacak uygulamalar konusunda da iç hukukumuz, yargı kararları yoluyla bu yönde bir açılıma sahiptir. Örneğin, Danıştay altın madencilği konusunda verdiği bir kararında, siyanür liçi yöntemiyle yapılan çalışmaların sağlık ve çevre için doğuracağı risklerin geri dönülmez sonuçlara yol açabileceğini belirterek bu faaliyetlere izin verilmesinde kamu yararı yoktur demiştir. Bu açıdan anayasadaki yaşama, maddi ve manevi bütünlüğü koruma hakkına, sağlıklı ve dengeli bir çevrede yaşama hakkına dayanmıştır. Bu demektir ki iç hukukumuzda yargı, risk olasılığının, kişinin maddi ve manevi bütünlüğünü bozacak nitelikte geri dönülmez nitelikte olduğu durumlarda, "izin verme işlemini" hukuka aykırı bulmuştur.

Türkiye'de ise Tarım ve Köy İşleri Bakanlığı bünyesinde yürütülen proje kapsamında hazırlanan "Ulusal Biyogüvenlik Yasa Tasarısı Taslağı" Cartagena Biyogüvenlik Protokolünün denetimli serbestlik ilkesinin ötesini görememektedir. Zorlaştırılmış bir izin sistemine dayanan taslak bu haliyle biyolojik çeşitliliği, gen kaynaklarını ve çiftçinin tohumluk hakkının geleceğini korumaktan son derece uzaktır. Bir izin mekanizması yerine GDO' ların risklerini göz önünde bulundurarak, tarımsal sistemlerde gdo yasağına dayalı bir biyogüvenlik sistemi oluşturulmalıdır.

Yaşamın giderek çok uluslu tohum, gıda ve tarım tekellerinin kontrolüne geçmesi ve yasama organı üzerinde de bu şirketlerin lobicilik faaliyetlerini yoğunlaştırması, şirketlerle, yasama organında görev alanların kurduğu amorf ilişkiler, hükümetin tohumu, gıdayı koruyamayacağını görmemize neden olmaktadır.

Hükümetlerin, biyolojik çeşitliliği koruyacak, gen kaynaklarının, tür çeşitliliğinin geleceğini güvence altına alacak, tohumun ve gıdanın egemenliğini ilke edinecek biyogüvenlik yasasına toplumun ve doğanın, ihtiyacı olduğunu bilmesi gerekiyor. Bunun ise toplumsal bir baskı ile mümkün hale geleceği bilinmelidir. Biyogüvenlik hukukunun, tarım, tohum ve gıda tekellerinin güvenliğini değil, biyolojik varlığımızın, gıdanın, tohumun, tarımın geleceğini güvenlik altına alan bir ufuk çizgisi ile kanunlaştırılması gerekmektedir. Bu nedenle de riskli olduğu kabul edilen genetiği değiştirilmiş ürünlerin üretime ve tüketilmesine izin verilmemelidir. GDO'lu ürünlerin sağlığa ve çevreye zarar vermediği ispat edilinceye kadar bu ürünlerin üretime ve tüketimine izin verilmeyen bir biyogüvenlik yasası çıkarılması tohumun ve gıdanın geleceği için bir başlangıç olacaktır. Bu konuda duyarlı tüm kişi ve kurumlar, kendini görevli saymalı ve yasama organına sunulacak tohumu, gıdayı ve biyolojik varlığımızı koruyacak yasa çalışmalarına katkı sunmalıdır.

Tohum ve gıda tekellerinin güvenliğini değil, biyolojik varlığımızın, gıdanın, tohumun, tarımın geleceğini güvenlik altına alan 'Biyogüvenlik Hemen Şimdi !'